

Sygn. akt I C 216/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2021 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 7486,84 zł (siedem tysięcy czterysta osiemdziesiąt sześć złotych 84/100 groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27.03.2021r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 492 zł (czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.04.2021r. do dnia zapłaty.

III. Oddala powództwo w pozostałej części.

IV. Nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 764 zł (siedemset sześćdziesiąt cztery złote) złotych tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki.

V. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 3053 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w dniu 17 marca 2021 roku wytoczyła powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

- kwoty 492 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 1 kwietnia 2021 roku,

- kwoty 8 016,16 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 marca 2021 roku.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 23 lutego 2021 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód S. (...) nr rej. (...) Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwane. W

wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę oraz wypłaciła 3 763,06 złotych.

W wyniku umowy cesji powódka nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Pozwana została poinformowana o dokonanych cesjach wierzytelności i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w tym zakresie.

Następnie powódka dokonała analizy kosztorysu naprawy pozwanego oraz dokonała we własnym zakresie przeliczenia kosztów naprawy niezbędnych do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego, w sposób zgodny z technologią zalecaną przez producenta. W wyniku tej analizy stwierdzono, że należne odszkodowanie zostało zaniżone.

Powódka zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji zewnętrznemu podmiotowi, w związku z czym poniosła koszt w wysokości 492 złotych.

Powódka wystosowała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty z wnioskiem o dopłatę odszkodowania do rzeczywistej wartości szkody wraz z kosztami prywatnej opinii rzeczoznawcy. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała należnej powódce dopłaty odszkodowania.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 27 kwietnia 2021 roku w sprawie I Nc 141/21 Sąd Rejonowy w Piszku zasądził od pozwanej na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz kosztami postępowania.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazała, że bezspornym w sprawie jest to, że pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez J. B. wskutek uszkodzenia jego pojazdu marki S. nr rej. (...) w dniu 23 lutego 2021 roku. Pozwany ustalił wysokość odszkodowania na pokrycie kosztów naprawy jego auta na kwotę 3 763,06 złotych. Odszkodowanie na naprawę auta zostało obliczone wedle kalkulacji sporządzonej przez pozwanego. Wskazała, że poszkodowany nie udokumentował poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania. Po wypłaceniu mu odszkodowania nie kwestionował sposobu wyliczenia odszkodowania i jego wysokości.

Pozwana wskazała, że poszkodowanego informowano o możliwości naprawy jego auta w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) S.A. z rozliczeniem jej kosztów w formie bezgotówkowej i udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy. Informowano go również, że jeśli nie zdecyduje się na naprawę w jednym z warsztatów sieci naprawczej (...) S.A., a kosztorys naprawy w warsztacie do którego się uda będzie opiewał na wyższą kwotę, niż ustalona przez (...) S.A. to nadal będzie mógł skorzystać z oferty pozwanego, a koszty transportu do wskazanego warsztatu pokryje (...) S.A. Zastrzeżono też, że w przypadku podjęcia naprawy w warsztacie innym, niż wskazany przez pozwanego wysokość kosztów naprawy będzie zaakceptowana tylko do kwoty kosztów naprawy w warsztacie (...) S.A.

Pozwana wskazała, że nic jej nie wiadomo o tym czy naprawa została wykonana, a jeśli tak to gdzie i jakim kosztem. Podniosła, że nie ponosi odpowiedzialności za dobrowolne decyzje poszkodowanych, mogące skutkować bezzasadnym zwiększeniem rozmiarów szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 lutego 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód S. (...) nr rej. (...), stanowiący własność J. B.. Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

W dniu 24 lutego 2021 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. została zawiadomiona o szkodzie powstałej w pojeździe marki S. (...) w skutek zdarzenia z dnia 23 lutego 2021 roku.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 1 marca 2021 roku przyznał i wypłacił J. B. odszkodowanie w kwocie 3 966,01 złotych, w tym koszt holowania w kwocie 202,95 złotych.

(okoliczności bezsporne, dowód: znajdujące się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 39: druk zgłoszenia szkody w pojeździe, dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, kalkulacja wysokości szkody, decyzja z 1.03.2021r.. o przyznaniu i wypłacie odszkodowania)

W dniu 8 marca 2021 roku J. B. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, na mocy której przelał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wszelkie niezapłacone dotąd wierzytelności przysługujące mu od (...) S.A. w związku ze szkodą w pojeździe marki S. o nr rej. (...) powstałą w dniu 23 lutego 2021 roku, o czym dłużnik został powiadomiony pismem z 8 marca 2021 roku.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przelał przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Spółka Akcyjna.

(dowód: umowy cesji k. 21-23, powiadomienie dłużnika k. 26, umowa przelewu wierzytelności k. 19-20)

(...) spółka akcyjna, nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela, wystąpił do Biura (...) Sp. z o.o. o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe S. (...) o nr rej. (...) w skutek zdarzenia z 23 lutego 2021 roku.

Koszt sporządzenia wskazanej wyżej kalkulacji wyniósł 492,00 złotych i został poniesiony przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

(dowód: kalkulacja naprawy k. 32-38; faktura VAT k. 39)

Pismem z dnia 17 marca (...) Spółka Akcyjna wezwała (...) Spółkę Akcyjną do zapłaty kwoty 8 508,16 złotych.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 17-18)

Koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność J. B., uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 23 lutego 2021 roku wynosi 11 249,90 złotych brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości pojazdów, kosztorysowania i oceny jakości napraw k. 79-92)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w

trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 23 lutego 2021 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartość pojazdów i kosztorysowania i oceny jakości napraw, M. Z., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 23 lutego 2021 roku, wynosi 11 249,90 złotych.

Naprawa szkody komunikacyjnej z tytułu OC realizowana za pomocą wypłaty odszkodowania, a nie fizycznej naprawy wykonanej przez zobowiązanego, nie powinna mieć na celu jedynie uzyskania jakiegokolwiek sprawności technicznej i możliwości dalszego użytkowania pojazdu. Istotnym celem powinno być przywrócenie takiego stanu pojazdu, który w możliwie najbardziej porównywalny sposób będzie zbliżony ze stanem sprzed powstania szkody, zapewniającym bezpieczeństwo, niezawodność, sprawność, trwałość, wygląd. Oryginalne nowe części posiadają gwarancję, zapewniają wysoką jakość, a także idealne dopasowanie do modelu, rocznika i wariantu pojazdu. Użycie nowych oryginalnych części nie ma przy tym wpływu na podwyższenie wartości rynkowej pojazdu.

Z uwagi na powyższe, Sąd w pełni podzielił opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego M. Z. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem

materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości przed zdarzeniem powodującym szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Za w pełni uzasadnione Sąd uznał również żądanie pozwu w zakresie kwoty 492,00 złotych stanowiącej koszt prywatnej kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda przez Biuro (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Powód, nie posiadając fachowej wiedzy, miał prawo zasięgnąć opinii rzeczoznawcy, celem ustalenia, czy przyznane poszkodowanemu odszkodowanie zostało ustalone prawidłowo przez stronę pozwaną korzystającą przy sporządzaniu wycen z wiedzy rzeczoznawców, mających wiedzę i doświadczenie w zakresie wykonywania takich wycen.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), mając na uwadze kwotę wypłaconą dotychczas poszkodowanemu tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 486,84 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wraz z odsetkami od dnia 27 marca 2021 roku oraz kwotę 492 złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2021 roku i oddalił powództwo w pozostałej części.

Podstawę zasądzenia odsetek stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Pozwany zawiadomienie o szkodzie otrzymał 24 lutego 2021 roku, tym samym roszczenie powódki o zadośćuczynienie stało się wymagalne po upływie 30 dni, a zatem w dniu 27 marca 2021 roku. Co do odsetek liczonych od kwoty 492

złoty powódka wezwała do zapłaty pozwaną pismem z 17 marca 2021 roku. W piśmie tym powódka po raz pierwszy zażądała kwoty 492 złotych tytułem zwrotu kosztu poniesionego na prywatną kalkulację. Sąd zasądził odsetki po upływie 30 dni, tj. od dnia 17 kwietnia 2021 roku.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił powodowi kwotę 764 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego, zaksięgowanej pod pozycją 50003214103.

O kosztach procesu Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis § 2 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) i art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 500,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i kwota 736 zł tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.